

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18088/2023
07.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца „Generali osiguranje Srbija“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Соња Хаџи-Борјановић адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 265/2023 од 08.03.2023. године, на седници одржаној 07.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 265/2023 од 08.03.2023. године у делу којим је потврђено решење Основног суда у Новом Саду П 6148/2012 од 15.09.2022. године о одбијању предлога туженог од 24.04.2015. године за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 6148/2012 од 29.01.2014. године.

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 265/2023 од 08.03.2023. године у преосталом делу којим је одбијена жалба туженог и потврђено решење Основног суда у Новом Саду П 6148/2012 од 15.09.2022. године о одбачају предлога туженог од 13.03.2020. године за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 6148/2012 од 29.01.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж 265/2023 од 08.03.2023. године, одбијене су жалбе туженог и потврђена су два решења Основног суда у Новом Саду која су донета истог дана и под истим бројем - П 6148/2012 од 15.09.2022. године, од којих је једним одбијен предлог туженог од 24.04.2015. године за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом истог суда П 6148/2012 од 29.01.2014. године, док је другим одбачен предлог туженог од 13.03.2020. године за понављање истог поступка.

Против означеног правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка на основу члана 420. став 5. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијано решење, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да је ревизија недозвољена у делу којим је одбијен предлог за понављање поступка од 2015. године, а неоснована у делу којим је одбачен предлог за понављање поступка од 13.03.2020. године.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизија туженог паушално и неосновано указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом.

Правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 6148/2012 од 29.01.2014. године (потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1893/14 од 11.12.2014. године) донетом у овом поступку, усвојен је регресни захтев тужиоца и тужени обавезан да исплати тужиоцу 287.126,00 динара са законском затезном каматом од 19.01.2011. године до исплате и 123.658,00 динара са законском затезном каматом од 18.06.2012. године до исплате. Означене новчане износе тужилац је исплатио двојници оштећених (ББ и ВВ) на име накнаде штете која им је проузрокована 13.02.2010. године (око 22:20 часова) у саобраћајној незгоди коју је изазвао тужени управљајући својим возилом под дејством алкохола, у мери већој од максимално дозвољене од 0,3 ‰, према одредби тада важећег става 3. члана 187. Закона о безбедности саобраћаја на путевима (садржај алкохола у крви измерен уређајем „Дрегер“ у 23:59 часова био је 0,67‰, у 0:18 часова 0,69‰). Регресни захтев према туженом постављен је с обзиром да је возња под утицајем алкохола била прописана као разлог за губитак права из осигурања, чланом 5. став 1. тачка 4. Услови за обавезно осигурање власника моторних возила од одговорности за штету причињену трећим лицима. За овај штетни догађај тужени је признао кривицу у поступку Кт 1722/10 и извршио обавезу преузету по основу опортунитета. Током првостепеног поступка суд је одбио предлог тужиоца за извођење доказа саобраћајним и машинским вештачењем, усвојио предлог туженог и извео доказ вештачењем на околност количине присуства алкохола у крви туженог, па је на основу обављеног вештачења прихватио прву варијанту налаза и мишљења и утврдио да је код туженог алкоholeмија била 0,78 ‰ (није прихватио другу варијанту ураћену према казивању туженог да је попио 1 dl алкохолног пића пет минута пре него што је дошло до саобраћајне незгоде, у ком би случају алкоholeмија била 0,2 ‰).

Тужени је поднеском од 24.04.2015. године предложио понављање поступка из разлога прописаних одредбом члана 426. став 1. тачка 10. ЗПП, према којој се правоснажно окончан поступак може поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла да буде донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Тужени је предлог образложио тиме да је тужилац и штету из истог штетног догађаја накнадио другим оштећенима и да је, по регресној тужби коју је тужилац против њега поднео у другом поступку (П 8902/14), саобраћајним вештачењем утврђено да тужени није имао техничких могућности да избегне пресецање пута од стране возила хитне помоћи, те да није скривио незгоду, при чему је у овом поступку суд одбио да изведе доказ саобраћајним вештачењем и тако онемогућио туженог да докаже одсуство основа за регрес. Уз предлог је приложио

налаз и мишљење судског вештака на који се позвао. Првостепени суд је тај предлог за понављање поступка туженог одбио решењем П 6148/2012 од 15.09.2022. године.

У предлогу за понављање поступка који је тужени поднео 13.03.2020. године из разлога прописаних чланом 426. став 1. тачке 7, 9. и 10. ЗПП, тужени је навео да је у поменутом другом поступку пред истим првостепеним судом донета пресуда П 8902/14 од 21.07.2017. године (потврђена пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1666/18 од 18.12.2019. године) којом је тужиочев регресни захтев према туженом из истог догађаја правноснажно одбијен. Како произлази из приложене пресуде на коју се тужени позвао, она је заснована на истом мединском вештачењу као и у овом поступку, с тим да је суд у том предмету применио правило о терету доказивања па је, након саслушања туженог и сведока који је потврдио наводе туженог, при чињеници да тужилац није понудио друге доказе на исту околност, суд прихватио другу варијанту налаза и мишљења судског вештака медицинске струке и одбио тужбени захтев. Предлог за понављање поступка од 13.03.2020. године првостепени суд је одбацио засебним решењем П 6148/2012 од 15.09.2019. године имајући у виду да је пресуда у овом поступку постала правноснажна 11.12.2014. године и да је од тада до подношења предлога за понављање поступка 13.03.2020. године протекло више од пет година, због чега је предлог неблаговремено поднет.

Врховни суд налази да је ревизија туженог недозвољена у делу којим је побијаним решењем одбијен предлог за понављање поступка од 2015. године, а неоснована у делу којим је истим решењем одбачен предлог за понављање поступка од 2020. године.

Ревизија је увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка (члан 420. став 5. ЗПП). Међутим када је поступак по предлогу за понављање поступка правноснажно завршен одбијањем предлога за понављање поступка, оцена дозвољености ревизије се врши на основу одредаба ставова 1. и 2. у вези са ставом 6. наведеног члана, којима је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан (став 1), али да ревизија против таквог решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена против правноснажне пресуде (став 2) при чему се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде (став 6).

С тим у вези, одредбама члана 403. ЗПП је прописано да је ревизија увек дозвољена против правноснажне пресуде донете у другом степену ако је: 1) то посебним законом прописано, 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став 2), а да није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (став 3).

За оцену дозвољености ревизије изјављене против другостепеног решења у делу којим је потврђено решење првостепеног суда о одбијању предлога за понављање поступка од 2015. године, не може се применити одредба члана 420. став 5. ЗПП. Према одредби члана 420. став 5. ЗПП ревизија је увек дозвољена само против

другостепеног решења о одбачају предлога за понављање поступка, односно о потврђивању првостепеног решења о одбацивању предлога за понављање поступка. У овом делу се не ради о ревизији на решење одбачају предлога за понављање поступка, нити на решење о потврђивању таквог решења. У питању је ревизија која је изјављена против другостепеног решења којим је потврђено првостепено решење о одбијању предлога за понављање поступка. Тим решењем није окончан поступак, што је претпоставка о дозвољености ревизије против решења другостепеног суда из члана 420. став 1. ЗПП. У конкретном случају не могу се применити ни одредбе члана 403. ст. 1. и 3. ЗПП према којима је ревизија дозвољено зависно од вредности предмета имовинскоправног спора (ако спор прелази динарску противвредност 40.000 евра). Ревизија је, у овом делу, изјављена поводом одлуке о другом ванредном правном леку (предлогу за понављање поступка), а дозвољеност такве ревизије се оцењује на основу посебно прописаних законских одредаба из члана 420. ЗПП. То значи да уколико предлог за понављање поступка није одбачен, већ је донета одлука којом је предлог одбијен или усвојен, против те врсте одлука ревизија није дозвољена, без обзира на вредност предмета спора која се ревизијом побија, јер се таквим другостепеним решењем не окончава поступак.

С обзиром на изложено ревизија туженог изјављена против решења којим је одбијен његов предлог за понављање поступка од 2015. године није дозвољена, због чега је одбачена као у првом ставу изреке овог решења, на основу члана 413. ЗПП.

У погледу решења другостепеног суда у преосталом делу, којим се ревизијом побија одлука о потврђивању решења о одбачају предлога за понављање поступка, ревизија јесте дозвољена, на основу члана 420. став 5. ЗПП, али није основана. Нижестепени судови су у том делу правилно применили одредбе ЗПП када су одбацили предлог за понављање поступка од 2020. године.

Наиме, поступак који је одлуком суда правноснажно окончан може се по предлогу странке поновити, сагласно одредбама члана 426. ЗПП, ако: странка стекне могућност да употреби правноснажну одлуку суда која је раније међу истим странкама донета о истом захтеву (тачка 7); ако је накнадно пред надлежним органом на другачији начин правноснажно, односно коначно решено претходно питање (члан 12.) на коме је судска одлука заснована (тачка 9); странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућности да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла да буде донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку (тачка 10).

Рокови од 60 дана за подношење предлога за понављање поступка прописани су одредбама члана 428. став 1. ЗПП, и то у случајевима из члана 426. тачка 7. од дана када је странка могла да употреби правноснажну одлуку која је разлог за понављање поступка (тачка 4); у случају из члана 426. тачка 9. овог закона од дана када је одлука којом је надлежни орган правноснажно решио претходно питање на коме је одлука заснована достављена странци (тачка 5); у случају из члана 426. тачка 10. овог закона, од дана када је странка могла да изнесе суду нове чињенице односно нова доказна средства. По протеку рока од пет година од дана када је одлука постала правноснажна, предлог за понављање поступка не може да се поднесе осим ако се понављање тражи из разлога наведених у члану 426. тачка 11. и 12. овог закона (став 3. истог члана). Неблаговремене (члан 428.) предлоге за понављање поступка одбациће решењем првостепени суд без одржавања рочишта (члан 430. став 1. ЗПП).

У конкретном случају правилан је закључак нижестепених судова да је предлог за понављање поступка који је тужени ставио 13.03.2020. године недозвољен, јер је од наступања правноснажности донете одлуке (11.12.2014. године) до подношења предлога протекло више од пет година.

Неосновано се у ревизији наводи да предлог од 13.03.2020. године није самостални предлог за понављање поступка, већ да је он допуна предлога за понављање поступка који је стављен још 24.04.2015. године. Разлози због којих су поднета наведена два предлога за понављање поступка су различити. Онај који је био поднет 2015. године заснован је на новом доказу – налазу и мишљењу судског вештака саобраћајне струке из другог поступка који је вођен између истих странака поводом истог штетног догађаја, за који је тужени сматрао да би за њега била донета повољније одлука да је тај доказ био употребљен у овом поступку, за разлику од првостепеног суда који је исказао другачији правни став, а који је прихватио и другостепени суд као правилан. За разлику од предлога за понављање поступка од 2015. године, онај од 13.03.2020. године поднет је из других разлога – због тога што је у другом поступку који је вођен између истих странака по регресном захтеву из истог штетног догађаја донета другачија правноснажна пресуда, истина, применом правила о терету доказивања. Осим тога, у предлогу од 2020. године изричито стоје (други) разлози због којих је поднет и благовремен и јасно је да је тај предлог сасвим засебан ванредни правни лек у односу на предлог од 2015. године и да је поднет по протеклу рока од пет година од правноснажности пресуде у овом поступку.

Пошто су неосновани и остали наводи ревизије туженог у том делу, Врховни суд је донео одлуку као у другом ставу изреке на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Тужени није успео са својим предлогом за понављање поступка, па је његов захтев за накнаду трошкова одбијен ставом трећим изреке овог решења, на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**